

bemeldte Ministerium har derhos anført, at det forrige kongelige danske Rancelli ligeledes i Skrivelse af 26de November 1825 har approberet en af den daværende Generalkonsul i Tunis foretagen Wielse, og at Rancelliet ved den i Slutningen af bemeldte Skrivelse gjorde Tilføjnng om, at Generalkonsulen, med Hensyn til hans Forespørgjel om, hvorledes han i lignende Tilfælde vilde have at forholde sig, alene skulde gøres opmærksom paa Indholdet af § 13 i Forordningen 30te April 1824, synes at være gaaet ud fra den Forudsætning, at han uden nogen speciel Bemyndigelse var kompetent til at foretage en saadan Akt. Endelig forekommer det merbemeldte Ministerium, at der saa meget mindre er Anledning til at gøre nogen sær Vanskelighed med Hensyn til dette Slags Tilfælde, som man ikke vilde kunne undslaa sig for her i Landet at anerkende et Ægtefæls for gyldigt, som i et fremmed Land var indgaaet for dets borgerlige Øvrighed, selv om de Betingelser saattedes, der her i Landet berettigede til Indgaaelse af et saadant Ægtefæls, men der under saadanne Omstændigheder saa meget mindre synes at kunne være nogen Grund til at nægte et for den vedkommende danske Consul indgaaet Ægtefæls lignende Gyldighed, som der med Hensyn til et saadant habes en Garanti for, at de i vor Lovgivning, navnlig Forordningen 30te April 1824 jfr. Lov af 13de April 1851 indeholdte Forrifter ville blive iagttagne, som ikke kan have med Hensyn til et for den vedkommende borgerlige Øvrighed indgaaet Ægtefæls.

Med de anførte Bemærkninger har Kirke- og Undervisningsministeriet derhos begært Justitsministeriets yderligere Øringer i Sagen.

I denne Anledning skulde jeg ikke undlade tjenstligt at henlede velbemeldte Ministeriums Opmærksomhed paa, at det foreliggende Andragende maa antages væsentligt at sigte til de Personer, som ere bosatte i Venezuela, og som desaarfag, om de end ere af dansk Herkomst, næppe kunne betragtes som staaende i noget undersaatligt Forhold til den danske Regering.

Derimod have de ovenanførte enkelte kongelige Resolutioner, hvorved det ifølge de meddelte Oplysninger forhen, efter at de specielle Omstændigheder hver Gang ere bleve Kongen foredragne, er blevet tilladt, at Ægtefæls maatte fuldbyrdes ved en af vedkommende Konsularembudsmand foretagen Akt, havt Hensyn til Tilfælde, hvor Brudgommens Ophold i det fremmede Land var begrundet i hans Stilling som dansk Embedsmand, og hvad den nævnte Rancelliskrivelse af 1825 angaar, da var den derved approberede Wielse ikke foretagen af den danske Generalkonsul i Tunis, men af Præsten ved den protestantiske og græske Kirke samme Steds, ligesom ogsaa Bruden, saa vidt det kan ses, henhørte til den danske Generalkonsuls Husstand. Grundlovens § 32 hjemler imidlertid kun Meddelelsen af saadanne Bevillinger og Undtagelser fra de gældende Love, som ifølge de hidtil gældende Regler have været i Brug, og denne Forudsætning vil efter det anførte formentlig ikke kunne siges at være til Stede med Hensyn til den udstrakte Bemyndigelse for Konsulerne i Venezuela, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg kan derfor, selv afsat fra de Indsigelser, som muligens kunne fremkomme fra dette Lands Regering, ikke andet finde det betænkeligt at indrømme Konsulerne en sliq Beføjelse, for hvilken der, som af Biskoppen fremhævet, vistnok kun sjældent vilde blive Anvendelse, fordi der vanskeligt kunne habes Wisshed om Tilstedeværelsen af de Betingelser, som efter vore Love udfordres til et gyldigt Ægtefæls, men hvortil der af samme Grund heller ikke synes at kunne være nogen særdeles Trang.

De med Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse medfulgte, til det forrige danske Rancellis Arkiv hørende Akter følge hoslagt tilbage.